

Bægt paa den — om jeg maa kalde den saa — samlede Forsørgelse, da har Grunden dertil ikke alene været den, at jeg for en stor Del Fattiges og navnlig deres Bedkommende, der forvolde Kommunerne de største Byrder og Udgifter, mener, at de ikke godt kunne eller bør forsørges paa anden Maade end under Opsyn og Lugt, men jeg har ogsaa fundet en yderligere Opfordring til at pointere dette Spørgsmaal deri, at jeg ikke tror, at man, naar man er kjennt med Forholdene, tør benegte, at der endnu er en vis Tilbageholdenhed hos mange Kommuner for at vælge dette Middel, idet det maaste nok kan blive noget kostbare end den Fremgangsmaade, man hidtil har benyttet, at give de Fattige en Understøttelse uden derved at kunne fikke sig den fornødne Opsigt med, hvorledes den bliver anvendt. Jeg tror som sagt ikke, der vil vise sig, at være uovervindelig Forskjellighed i Opfattelsen af den Maade, hvorpaa Forsørgelse skal ske, og det være mig tilladt at bemærke, at naar der fra forskjellige ærede Medlemmers Side er talt, som om det var Lovforslagets Hensigt, at der skulde være en Forsørgelsesanstalt i enhver Kommune, da er dette ikke min Tanke, og jeg maa tilstaa, at jeg heller ikke har set, at der i Lovforslaget findes nogen Antydning af, at dette skulde være Meningen. Der er neppe nogen Tvivl om, at disse Anstalter bør have en vis Størrelse, baade af Hensyn til Beføstningen og af Hensyn til Kontrol. — Den ærede 2den Landssthingsmand for 9de Kreds (Strup) har ganske rigtig betegnet det brændende Spørgsmaal om Fødestedet som for en stor Del fremkommet ved mit Ønske om gennem en direkte Lovbestemmelse at omfordele Fattigbyrden noget. Der kan jo være forskellige Opfattelser af, hvorvidt det vil lykkes eller ikke, men jeg for mit Bedkommende maa tilstaa, at den Bemærkning, der blev fremfat af det ærede Medlem, hvis Fraværelse i dette Dieblit jeg beklager, at Forsørgelsesbyrden staa i et vist Forhold til Folkemængden, dog vistnok vil vise sig netop at være det Moment, der væsentlig vil bidrage til at fordele Byrderne nogenlunde ligelig paa Landet. Jeg finder mig i Øvrigt foranlediget til at udtale, at det forekommer mig, at ærede Medlemmer have set lidt skævt paa dette Forslag om at vælge Fødestedet i Stedet for Opholdsstedet, jeg mener ikke alene i den Retning skævt, at man har været bange for det, men ogsaa i den Retning skævt, at man har anset det for noget aldeles Ny. De ærede Medlemmer maa ikke glemme, at det egentlig talt stes ikke er dette, Forslaget er kun en Modifikation i, hvad der igjennem hele vor Lovgivning har været anerkjendt. Jeg skal henvise til § 6 i Reglement for Fattigvæsenet paa Landet, der er enslydende med Reglement af samme Dato for Kjøbstæderne, hvor Fødestedet er sat som det Principale, og naar De ville gennemgaa de senere erhen hørende Love, baade M. af 1817 og Jrdn.

af 1839, saa ville De se, at disse alle — hvad der er naturligt og ikke kunde være anderledes — replicere paa Fødestedet, naar de andre Bestemmelser ikke slaa til. Det er altsaa paa ingen mulig Maade noget Ny, der her foreslaas, men kun en Modifikation i den allerede bestaaende Regel, der jo flere Gange er undergaaet Forandringer. I 1803 var det fornødne Ophold 3 Aar eller saa omtrent, i 1817 blev det fastsat til 3 Aar, og i 1839 bleve de 3 Aar forandrede til 5 Aar, men overalt som man tilbage til, at naar Undtagelserne ikke tilstrækkelig kunde konstateres, da var Fødestedet det, som skulde holde for, og det er, forekommer det mig, ogsaa det Naturligste. Jeg vil imidlertid gjøre endnu en Betragtning gjældende til Fordel for Fødestedet, og det er denne. Ligesom jeg har tilladt mig at vise, at Fødestedet er det sidste Tilflugtssted, man har, naar Undtagelsen ikke strækker til, saaledes er det ogsaa det første, hvormed et Menneſte træder ud i Verden; jeg taler ikke om Børnet, ikke om de Unge under 18 Aars Alderen, thi som bekendt er hverken efter Forslaget eller efter den nuværende Lovgivning den Understøttelse, der gives disse, en Understøttelse, der med retslig Virkning betragtes som ydet dem, den anses som givne Forældrene. Først efter det fyldte 18de Aar er det Spørgsmaal om, at en Person kan erhverve Forsørgelsesret, og jeg spørger Dem, mine Herrer, med hvilken anden Forsørgelsesfordring træder den Unge ud i Livet uden den, at hans Fødestemme i paakommende Tilfælde skal forsørge ham? Det er heller ikke dette, der har vakt Vanskelighederne, men det, der har skabt Besværighederne, skabt disse saa ofte omtalte Differenskter, er Alt det, som den senere Lovgivning har puttet imellem, og derfor ville de Herrer se, at den Modifikation, der her foreslaas i mit Lovudkast, er den, at kun, hvor der foreligger en utvilsom Hensigt fra den Bedkommendes Side, som gaar ud paa, at han vil knytte sig til en anden Kommune, først da bliver det Spørgsmaal om at borttage Forpligtelsen fra Fødestemmen og lægge den paa Opholdskommunen. Alt Betingelserne kunne stilles forskjellig, at de, som vi have set, kunne lyde paa 3 og paa 5 Aar — Forslaget sætter 10 Aar — derom skal jeg ikke tvivles med Nogen; det er et Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal, hvorvidt man bør nøies med det kortere Aaremaal eller vælge det længere, og da navnlig det Aaremaal, der rækker lige til det Dieblit, da Trangen indfinder sig. Jeg tror, at naar man vil rette sig efter de indhentede Erfaringer, maa man sige, at de Lidsgængder, vi hidtil have haft, have været for korte og have ført til en Masse Kjavleri mellem Kommunerne. Lad os derfor udvide Grænsen og lad os bortskære Alt, hvad der ligger imellem, og som er det, der giver Vanskelighederne og Kjavlerierne. Det er ikke saa vanskeligt en Sag at konstatere, om en